

Fremme, og vi ville derfor nu stemme for Lovforslagets Vedtagelse her i Tinget.

Da ikke flere forlangte Ordet, sluttedes Forhandlingen.

Første Viceformand (J. C. Christensen): Da samtlige de Ændringsforslag, som foreligge til Afstemning, i Virkeligheden ere stillede som en Helhed, vil jeg lade Afgørelsen af dem foregaa under eet, hvis ingen gør Indsigelse derimod. (Ophold). Da ingen gør Indsigelse derimod, vil Afgørelsen over Ændringsforslagene foregaa under eet.

Ændringsforslagene Nr. 1—42 af *Indenrigsministeren*, tiltraadte af *Udvalget*, (se foran)

vedtoges uden Afstemning.

Lovforslaget (se Tillæg C.)

vedtoges enstemmigt med 74 Stemmer.

Første Viceformand (J. C. Christensen): Lovforslaget vil nu blive tilstillet Landstingets Formand.

Den sidste Sag paa Dagsordenen var:

Fortsættelse af eneste Behandling af Forslag til Beslutning af Folketinget om Nedsættelse af et Udvalg til Overvejelse af Spørgsmaalet om Statens Overtagelse af Sukkerfabrikationen m. m.

Forhandlingerne genoptoges.

Schovelin: Jeg kunde have Lyst til at begynde min Tale i Dag med en Kompliment til det ærede Medlem for Københavns 5te Valgkreds (Borgbjerg), men naturligvis fortjener han rent objektivt set ingen Kompliment, og jeg skal derfor undlade det. Men blandt de blinde er jo den enøjede Konge, og jeg maa sige, at naar man nu ikke hører hans Røst mere, og naar han i et Tilfælde som dette er erstattet af det ærede Medlem fra Horsens (Hans Nielsen), tænker man rent artistisk med nogen Vemod tilbage paa de Dage, da man fra Socialdemokratiets Side i hvert Fald forstod at tage et fast Tag i Aktualiteten, der i saa mange Henseender er det, der er Politikens Sjæl. Nu ligger der ganske andre Ting for end at regulere Sukkerpriserne. Nej, der var et Tidspunkt her i Landet i Sommer, hvor det virkelig

vilde have været aktuelt at fremsætte den Slags Planer, som nu er udkastet af Socialdemokratiet, det Tidspunkt i Sommer, hvor det saa ud til, at en enkelt Forretning her i Landet, De danske Sukkerfabrikker, var dominerende i den Forstand, at den forstod at imponere vor Bankverden saaledes, at man uvilkaarlig maatte spørge sig selv, om vi endnu havde Næringsfrihed her i Landet, om det endnu var tilladt at oprette Konkurrenceforetagender til de højstærede Danske Sukkerfabrikker. Efter at imidlertid dette Spørgsmaal er blevet løst paa den Maade, at man har set, at det dog vel er muligt, at Næringsfriheden er lykkelig bevaret, forekommer det mig, at hele denne Sag ganske har tabt Aktualitetens Skær og Betydning. Den kunde saa fra den ærede Ordførers Side være bleven forlenet med en anden Charme, men jeg maa tilstaa, at efter min Opfattelse er dette ikke lykkedes for det ærede Medlem fra Horsens, i hvor høj Grad det end mulig kunde være lykkedes for det ærede tavse Medlem for Københavns 5te Valgkreds. Det ærede Medlem fra Horsens begyndte nemlig med — for at blive i hans egen Stil — at lade et sandt Haglvejr af Citater falde ned over Tinget, og jeg maa sige: det gode, han sagde, var Citater af andre — hvad han selv sagde, var derimod ikke godt. Hans Tale med sine to bestemt adskilte Afsnit, et Citationsafsnit og et selvstændigt Afsnit, mindede uvilkaarligt om den gamle Variation af Goethes Ord: „Wenn eigene Gedanken fehlen, stellt ein Citat zur rechten Zeit sich ein“. Og da vi saa kom til hans „egne Tanker“, var det, at det uvilkaarligt kom til at knibe noget. Han begyndte med at sige, at det tilkom ham at bevise, som Begrundelse for, at han overhovedet stillede dette Forslag, at Sukker var en uundværlig Nødvendighedsartikel. „En uundværlig Nødvendighedsartikel“ — det maa siges at være en Nødvendighed i anden Potens! Men dette er i og for sig ikke synderligt overbevisende, thi hvis det virkelig var saa, at Staten skulde ekspropriere alle de Virksomheder, som beskæftige sig med at fremstille „uundværlige Nødvendighedsartikler“, maatte vi da ogsaa skride til at ekspropriere Bagerierne, Slagterierne og maaske ogsaa Skræderforretningerne. (Wenzel Neergaard: Mejerierne). Ja, ogsaa Mejerierne. Der blev i det hele taget ikke særdeles meget dansk Eihverv tilbage af nogenlunde udstrakt Betydning, som man ikke i Kraft af denne Betragtning vilde